

VRŠOVICKÝ

4/2021

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Bratři a sestry,
pocházím z venkova,
žně jsem míval každým
rokem doslova za hum-
ny. Pamatuji se, že moje
babička sekala kosou
nejen trávu, ale i dozrá-
lé obilí.

Podívejme se, co Lukáš evangelista
říká o žních: „Potom určil Pán ještě sedm-
desát jiných a poslal je před sebou po dvou
do každého města a řekl jim: žeň je mno-
há, dělníků málo. Prostě Pána žně, ať vy-
šle dělníky na svou žeň. Posílám vás jako
ovce mezi vlky...“ To jsou jiné žně, nežli
jaké jsem zažíval v mládí u babičky. Žně,
ve kterých nejde o obilí, ale o nás lidi.

Při evangelizačních taženích Prahou jsem
si někdy připadal podobně, jako poslaní
dělníci. Dodnes nevím, kolik se obrátilo
mnou oslovených ke Kristu, zdali vůbec
někdo. Ale Pán Bůh může proměnit i toho
největšího hříšníka. Zažil jsem to sám
na sobě. I v mém případě to trvalo dost
dlouho, než jsem pochopil, že i za mne Je-
žíš Kristus zemřel na kříži, za moje hříchy.
A co jsem přijal, mám posílat dál.

Kartami od loňského roku významně
zamíchala pandemie koronaviru. Přes
veškerá opatření se počty nakažených vy-
houply v závěru podzimu přes 15.000
denně a na těchto číslech zůstávaly řadu
dnů. „Jsme v čase žní? Sklízí se do stodol,
co se zasel, dobrá úroda i koukol?“ šlo
mi hlavou. „A jak bude Pán Bůh tříditi
nás křesťany?“ Mezi blízkými v církvi se
ukázaly první případy nakažených. Větši-
nou šlo o lehké průběhy nemoci. Přepnuli
jsme se do modlitební pohotovosti. Moje
žena v ní zůstává každý den. Sem tam se
objevil i těžší případ. Najednou zpráva,

že bratr Mirek Svoboda má koronavirus!
S Evou jsme se za něj modlili, dokonce
naš syn Marcel, který má všechny křesťa-
ny světa za blázny, se přidal. Doufali jsme
v lehký průběh, a o to víc jsme byli překva-
peni, když byl náš milý bratr po čtrnácti
dnech odvolán naším nebeským Otcem
na věčnost. Všechny nás to velmi zasáhlo,
protože odešel věrný správce kostela, šafář
Božích tajemství. Člověk otevřený, mírný,
ke všem přátelský. Před očima nám šly
vzpomínky na něj, naše rodina ho znala
od roku 2003. Pomáhal jsem mu zedni-
čit u něj na chalupě v Lašovicích. Díky
němu se nebojím sršňů, kteří tam tehdy
byli uhnížděni pod krovem. Byl milým
a dobrým společníkem, v konfliktech klid-
ný, mírný, plný optimismu a naděje, jak
se na křesťana sluší. Měl rád můj hudeb-
ní projev na bohoslužbách. Pokaždé, když
jsme se viděli, bylo o čem mluvit. Těžko
se zvyká na to, že už není, fara je bez něho
prázdna a bude chybět každému z nás. I to
jsou žně – žně pro Boží království, kde se
naplní sýpky, oddělí koukol od pšenice.
Věřím, že Mirek, v počtu spravedlivých
chybět nebude.

Mirek Urban

Kristus včera i dnes,
začátek i konec,
alfa i omega,
Kristus je Pán všech věků,
on vládne dějinám,
jeho je království i moc i sláva
po všechny věky věků. Amen.

Z velikonoční liturgie

NEDĚLE V DUBNU

Zelený čtvrtek – Památka Poslední večeře Páně 1. dubna 2021

Svaté třídnění (Tridum sacrum)

První čtení: Exodus 12,1–4.11–14

Druhé čtení: 1. Korintským 11,23–26

Evangelium: Jan 13,1–15

dinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! Aleluja. (Žalm 118,28–29)

První čtení: Skutky 10,34–43

Druhé čtení: 1. Korintským 15,1–11

Evangelium: Jan 20,1–18

Velký pátek – Památka utrpení a smrti Páně 2. dubna 2021

Svaté třídnění (Tridum sacrum)

Všechnu naději jsem složil v Hospodina.

On se ke mně sklonil, slyšel mě, když o pomoc jsem volal. Vytáhl mě z jámy zmaru, z tůně bahna, postavil mé nohy na skálu. (Žalm 40,2–3)

První čtení: Izajáš 52,13–53,12

Druhé čtení: Židům 10,16–24

Evangelium (Pašije): Jan 18,1–19,42

I. neděle po velikonočních (Quasimodogeniti) 11. dubna 2021

Jako novorozené děti Boží mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku. Aleluja (1. Petrův 2,2)

První čtení: Skutky 4,32–35

Druhé čtení: 1. Janův 1,1–2,2

Evangelium: Jan 20,19–31

II. neděle po velikonočních (Misericordias Domini) 18. dubna 2021

Hospodinova milosrdenství je plná země. Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem. Aleluja. (Žalm 66,1–2)

První čtení: Skutky 3,12–19

Druhé čtení: 1. Janův 3,1–7

Evangelium: Lukáš 24,36b–48

Bílá sobota – Vigilie Hodu Božího velikonočního 3. dubna 2021

Svaté třídnění (Tridum sacrum)

Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Bože! Lidé se utíkají do stínu tvých křídel. U tebe je pramen žití, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo. (Žalm 36,8.10)

První čtení: Genesis 1,1–2,2

Druhé čtení: Exodus 14,1–31

Evangelium: Marek 16,1–8

III. neděle po velikonočních (Jubilate) 25. dubna 2021

Jásej Bohu celá země. Pějte chvály k slávě jeho jména. Jeho slávu šířte chvalozpěvem. Aleluja. (Žalm 33,5–6)

První čtení: Skutky 4,5–12

Druhé čtení: 1. Janův 3,16–24

Evangelium: Jan 10,11–18

Hod Boží velikonoční 4. dubna 2021

Ty jsi můj Bůh, tobě vzdávám chválu, vyvyšuji tě, můj Bože. Chválu vzdejte Hospo-

Jr 31, 31-33

Žd 5, 5-10

ev. Jn 12, 20-33

ZLOMEK PEČETI

Evangelní text dnešní neděle nám přibližuje situaci, která se odehrává v čase přípravy na velikonoční svátky, kdy Jeruzalém – svaté město, je narvané k prasknutí, jeho ulice jsou plné lidí, mezi kterými jsou i poutníci řeckého původu. Pomysleme na ten mumraj spěchajících do chrámu, těch, kteří se modlí i těch, kteří na největším náboženském svátku profitují: čilý ruch ve kterém se mísí řada jazyků, kultur i kultů. Žánrový obrázek, který i po staletích zůstává v podstatě stejný – v Jeruzalémě, v Santiagu de Compostela, na svatopetrském náměstí v Římě, prakticky kdekoliv na světě, kde se lidé shromažďují pro svou víru. Zde jsou mezi nimi Řekové, líčí evangelista Jan, kteří osloví Filipa a prosí ho: „Rádi bychom viděli Ježíše.“ Evangelista Jan je symbolik, přepněme se proto z popisného do symbolického modu. U Jana totiž nejde v první řadě o to, co popisuje, ale jaký to, co říká, nese význam. Častou chybou mnohých křesťanů je, že symboliku nahrazují popisností, přičemž popisnost považují za důležitější, prvořadější, zdá se jim pravověrnější, na rozdíl od symboliky. „Kampak na mě s řečí symbolů,“ říkají, „když všechno označíme v Bibli za symbolické, co nám zůstane?“ To je však zásadní neporozumění toho, co symbol znamená, i jak Bible promlouvá k člověku. Takovému argumentu je dobré oponovat tím, že není pravda, že všechno je v Bibli symbolické, na druhé straně ovšem platí, že Bible je symbolů plná, přičemž evangelista

Jan, a prakticky celá tzv. janovská tradice – je symbolikou par excellence. Řecké slovo symbolon označovalo původně zlomek pečetě, který teprve opětovným spojením s dalšími chybějícími částmi, dal jeho držitelům možnost vidět obraz do pečetě zatavený. Držitelé takových zlomků se tak mohli navzájem nejenom identifikovat, bezpečně poznat, že patří k sobě, neboť jejich zlomky do sebe zapadají, ale jako přidanou hodnotu měli i možnost porozumět, co symbolon, jehož jsou držiteli, znamená. Přirovnávám nás křesťany k držitelům zlomků pečetě, a je mi líto, když vidím, kolik z nás nemá nejenom vnímavost, ale ani chuť prozkoumat, jaké poselství právě ten jeho jedinečný zlomek pečetě nese – pro něj i pro druhé. Mám-li zůstat u načrtnuté symboliky, potom řada křesťanů se raději drží prosté popisnosti, ve které se zaměří na to, co vidí: obřad, svátostné jednání, zázrak, církevní úkon, normu, předpis. Jako kdyby k tomu svému jedinečnému zlomku přistupovali tak, že ho změří, analyzují, zváží, důkladně se s ním seznámí a především ho pevně drží ve svých rukou. A přitom jim ani nepřijde na mysl, že oni nejsou držiteli pravdy, ale že z té pravdy mají jenom zlomek, do kterého se sice Pravda, ve kterou věříme – a která je vítězí, otiskla, ale abychom jí porozuměli, byli jí osvobozeni, musíme ten svůj díl přiložit k dílům ostatních. Teprve ve spojení, v porovnávání s nimi, rozpoznáváme, jak patříme dohromady, co a jak nás spojuje

a jaký obraz vytváříme, či spíš, obraz čeho v sobě neseme. Když tedy evangelista Jan hovoří o poutnících, kteří byli Řekové, ti že oslovili Filipa, Filip že oslovil Ondřeje a ti dva že to řekli Ježíšovi, to není popis toho, co a jak se stalo ve středu 12. nisanu 3793 židovského letopočtu po půl jedné odpoledne na chrámovém nádvoří v Jeruzalémě, ale evangelista Jan nám přes hradbu věků předává poselství o tom, že Kristus je živý. Řekové – příslušníci helénské kultury, jsou zástupně těmi, kteří Ježíše budou poznávat zprostředkovaně přes svoji vlastní kulturu, nebudou Židy po své matce, ale nebudou tím vyloučení z plánu Boží záchrany. Tak si za řečené poutníky z Řecka můžeme dosadit sami sebe. Ostatně, křesťanství se k nám dostalo právě zásluhou zprvu dvou poutníků z řecké Soluně. Zde v Bibli dává Jan řecké poutníky do souvislosti s Filipem z Galilejské Betsaidy. Filip je řecké jméno – Řekové tak oslovují někoho, koho podle jména považují za svého. Ten jde za Ondřejem – také nositelem řeckého jména. Ondřej je rodným bratrem Šimona Petra, známého to Kéfase – prvního z Ježíšových učedníků. Ondřej a Petr jsou bratři – pohané i Židé jsou bratři – třeba i takové poselství, možná jednoduché, můžeme v textu rozklíčovat. „Rádi bychom viděli,“ říkají ti řečtí poutníci, ale to k patření na Ježíše nestačí. „Když byste něco rádi, nestačí jenom chtít a zůstat na místě,“ tak tomu rozumím já. Musíte se dát do pohybu, vydat se na cestu, rozpohybovat. Tak, jako se pohnul Filip k Ondřejovi a Ondřej s Filipem k Ježíšovi – pohyb odněkud někam. A Ježíš v tomto Duchu k učedníkům hovoří a za příklad dává pšeničné zrno. Aby vydalo užitek,

musí padnout do země, být zdánlivě zmařeno, ale v padnutí povstává a roste k novému životu. Loučili jsme se tuto středu s bratrem Mirkem Svobodou. Byl pro mě vzácným držitelem pečeti zaslíbeného Ducha svatého, jak o tom na jiném místě hovoří Bible. Díky němu vím, že i můj dílek pečeti má význam, smysl, že patříme k sobě, jak by řekl Poláček: „my hoši, co spolu chodíme.“ Spíš bratři a sestry, tak se přeci v církvi oslovujeme, i když to někdy zní nepatřičně a pateticky, ale u bratra Svobody jsem to tak nikdy nevnímal. To, že jsem ho mohl oslovovat „bratře“, mělo pro mě větší význam, nežli obyčejné „Mirku.“ Bratr Svoboda nechodil jenom dálkové pochody, byl poutníkem, a nemyslím jenom do Compostely, kam také došel. Ale stával se jím prakticky každou neděli, když chodil pěšky ze svého bytu v Hostivaři k nám do Vršovic 8 kilometrů – neděli co neděli. Když byl na chalupě v Lašovicích, potom 11 kilometrů do Rakovníka. Cestu si pokaždé rozdělil do tří částí, první z nich byla kající – tam prosil Pána za odpuštění chyb, kterých se dopustil, druhá byla děkovaná – při ní se snažil pojmenovat všechny důvody k vděčnosti a závěrečná třetí, když už se blížil ke kostelu, tak v ní prosil. Na horách, kde jsem sloužil, se říkalo: daleko do kostela – blízko do nebe. Teď už tomu, díky životnímu příběhu bratra Svobody, rozumím. Ve víře nestačí jenom chtít, myslet si co bych rád a nerad, je důležité se zvednout a vydat se na cestu. Za tenhle dílek pečeti, Ti Mirku, děkuju, skvěle se hodí k tomu mému!

*Kázání o V. neděli postní 21.3.2021
v Husově sboru ve Vršovicích.*

PROGRAM NA DUBEN

4. 4.	neděle	9 hod.	Hod Boží velikonoční - bohoslužba v přímém přenosu Českého rozhlasu - stanice Vltava	slouží D. Frýdl
11. 4.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
18. 4.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
23. 4.	pátek	16 hod.	schůze rady starších	sákristie
25. 3.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

Po dobu nouzového stavu platí omezené úřední hodiny farní kanceláře. Otevřeno je vždy v **pondělí a ve středu od 13 do 18 hodin**. Čas se může změnit!

Bohoslužby probíhají dle aktuální epidemiologické situace, informace jsou zveřejňovány na webu www.husuvsbor.cz.

V případě potřeby duchovní služby kontaktujte bratra faráře Davida Frýdla telefonicky, nebo e-mailem.

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)

731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
produkce: Tobiáš Frýdl, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

ZA BRATREM MIROSLAVEM SVOBODOU

Ř 8, 33-39

Bratře Svobodo!

Tak jsem vás oslovoval, a za celé ty roky, co jsme společně sdíleli kancelář farního úřadu, ve které Vás často nově příchozí považovali za faráře a mě za Vašeho asistenta, jsme se nikdy neodhodlali k tomu, abychom si začali tykat: s jedinou výjimkou – při večeři Páně. Pokaždé, když jsem držel tělo Kristovo, řekl jsem Vám: „Bůh je s Tebou v Ježíši Kristu, Miroslave,“ někdy i „Mirku.“ To bylo naše jediné tykání. Byl jste zkrátka „bratr Svoboda,“ naše děti dlouhá léta měly za to, že jste křestním jménem Bratr, a vůbec ne Miroslav - Mirek. Tak se i stalo, že když jsem Vás občas požádal, abyste ve školce vyzvedl naše nejmladší, volala paní učitelka: „Frýdlovi jdou domů, mají tady dědečka.“ A děti odpovídaly: „To není dědeček, to je bratr Svoboda!“ A paní učitelky se divily, jaké mají v rodině Frýdlových věkové rozestupy mezi sourozenci, když na jedné straně je tříletý Tobiáš, čtyřletý Natan, a přijde pro ně sourozenec, který má bílé vlasy, ale ve velkých rodinách je možné leccos – i to, aby jedním ze sourozenců byl „bratr“ Svoboda. Také jste vozil Benjamina v kočárku, to byla taková trojkolka, které se jednou pokazilo přední kolečko, a my zrovna neměli po ruce jiné nežli dřevěné z malého dětského trakáčku. Protože jste byl jako bývalý dílenský mistr zručný, přidělal jste ho na kočárek, a jezdil s ním takto po Vršovících. Dokonce si Vás tehdy japonští turisté fotografovali, protože takto dřevem vylepšený kočárek považovali za místní specifikum – nebyli daleko od pravdy. Když jste před lety nastupoval na faru do Vršovic, přemýšleli jsme, jak Vaše pracovní zařazení nazveme, a Vy jste navrhoval, že budete tajemníkem farního úřadu. Já Vám tehdy oponoval, že fara nemá mít žádné tajnosti, kromě tajemství zpovědního, a trval jsem na tom, že budete ředitelem farního úřadu. Chtěl jsem Vám tím zlepšit kádrový profil v očích Vaší ženy, která byla ředitelkou mateřské školy, a já Vám chtěl zařídit takové ředitelské manželství, ale příliš jsem s tím nepochodil a pokaždé, když na to přišla řeč, jste se bránil, že si nebudete na stará kolena hrát na ředitele, když jste byl celý život dílenským dělníkem, vyučeným obráběčem kovů. I z toho je patrné, že jste byl mimořádně skromným člověkem, ani náznakem jste se nikdy nepovyšoval, pokaždé jste dával přednost druhým. Jedna z prvních slov, která jsem od Vás slyšel při našem prvním setkání v Malešicích, kde jste tehdy dělal správce v Domě Naděje, byla: „Ve Vršovících, se, bratře faráři, žije skromně.“ Až teď si uvědomuji, že to pro Vás bylo samozřejmé kritérium, které jste v první řadě aplikoval sám na sebe – byl jste pro mne prototypem skromného, obětavého člověka, pokaždé hledícího k potřebám druhých – tedy zrovna, když jste nebyl začtený do novin, které jste pokaždé četl venku za chůze, oči zabořené do novinových řádků, nehleděl jste nalevo napravo, ani jestli se zrovna po přechodu k Vám neblíží auto. Já Vás před takovou neopatrností varoval, Vy jste mi pokaždé říkal, že četbou chcete vyplnit každý volný čas a jenom Vás mrzí před Pánem Bohem, že pro tuto svou čtenářskou vášeň jste snad mohl přehlédnout nějakého chudáka u cesty, slepého či chromého, který se tak od Vás pomoci nedočkal, a ptal jste se mě, jestli nejste jako

ten netečný levita z podobenství o milosrdném Samařanovi. Ujistil jsem Vás, že i když je možné, že jste některé z potřebných snad v životě takto přehlédli, dál zůstává široký zástup těch, kterým jste byl příkladem v obětavosti a nasazení pro druhé, a že Hospodin je přeci spravedlivý a nejvýš milosrdný. Tak na Vás vzpomínala řada klientů ze stacionářů Naděje, kteří pak přicházeli k nám na faru a všichni o Vás mluvili s láskou a respektem. Měl jsem ve Vás jistotu, že svěřený úkol bezezbytku splníte, věc vyřídíte, bylo na Vás spolehnutí, že když mnohé se hroutí, Vy jako stálice zůstáváte. Vaše nasazení pro církev, jejíž jste byl od narození samozřejmou součástí, uvedu na příkladu jiné Vaší životní vášně, a tou byla pěší turistika. Na sborových dovolených s Vámi jen málokdo udržel tempo: při cestě na Praděd jste Vy už byl z vrcholu dávno v chalupě a my ostatní ještě na úpatí a vrcholu jsme, na rozdíl od Vás, nedosáhli. Nelze nezmínit středočeskou Prčici, kam jste rok co rok chodil, včetně té soboty před mnoha lety, kdy se v církvi volil jeden neužitečný služebník, a já Vás vybízel: „Nechodte do Prčic, každý hlas bude potřeba,“ vy jste přece šel, a my měli dojem, že za Vámi do Prčic jde valná část církve.

Vaše poslední Prčice už byly poznamenány postupující nemocí. Do cíle jste došel a tam následně skončil v sanitce, která Vás odvezla do benešovské nemocnice. Měli jsme o Vás tehdy strach, ale poměrně rychle jste se zotavil. Seděl jsem s ostatními na faře, hovořili jsme o Vás a odhadovali, jak dlouho v nemocnici pobudete. Najednou se otevřely dveře a Vy jste vstoupil do místnosti: v pumpkách, větrovce, s brašnou přes rameno, čepičkou Philips a chlubil jste se „Prčickým škrpálem“, o kterém jste řekl, že si ho letos moc nezasloužíte, když jste se nazpátek vezl v sanitce. „Pro Boha, bratře Svobodo, co tady děláte?“ řekl jsem Vám. „Vždyt' máte být v nemocnici, a když ne tam, tak doma v rekonvalescenci.“ „Ale co bych tam dělal,“ odvětil jste, „tady práce stojí, a já budu někde ležet?“ Vaše první kroky z nemocnice nevedly domů, ale do církve – tedy vlastně domů, přemýšlím o tom, protože jste mi kolikrát svěřil, že je církev Vaším duchovním domovem, místem, kam chodíte načerpat sílu. „Do lázní jezdím do Červeného Kostelce k synovi,“ říkal jste a vzpomínal na vlídné přijetí v rodinné pospolitosti, kde o Vás bylo dobře postaráno, a měl jste se, jak jste říkal: jako v nebi. No jo, ale buďte pořád v lázních...“ A tak jste se vždycky těšil zpátky na faru do Vršovic. I letos tomu nebylo jinak. Po vánocích rodina faráře ulehla s covidem a sbor se dostal do dvoutýdenní karantény. První novoroční SMS od bratra Svobody: „Kdy mám nastoupit do práce?“ Nikam nechoďte, odpovídám, všichni ležíme, fara je zavřená, a za týden už jste byl zase v úřadě. Syn Vám říkal: „Tatínku, přijed' k nám!“, dcera říkala: „Tatínku, zůstaň doma,“ a vy jste odpovídal: „Všichni jsme v Božích rukou!“ Den po Popeleční středě jste před šestou zamkl faru, a šel ke Svatému Václavovi na Ekumenický popelec. Celý život Vám ležela ekuména na srdci. V tu chvíli už jste byl nakažený covidem a nevěděl o tom. Příznačně jsme se tak viděli naposledy v katolickém chrámu, páter Artur vyzval přítomné: „Jděte si pro znamení popela ne k faráři své denominace, ale využijte toho, že jsou tady představitelé sesterských církví, a přijměte popelec od nich.“ Tentokrát jste otce Artura neposlechl a přišel jste v zástupu věřících

ke mně, stejně jako minulou neděli tady u nás pro večeri Pánovu - naposledy. Podívali jsme se na sebe a já Vám „bezdotykově“ udělil znamení popelce vsypáním popela na Vaše bílé vlasy: „Čiň pokání a věř evangeliu,“ naposledy jsem Vám potykal a pak už jsme se neviděli, jenom přes displej mobilního telefonu v několika hovorech a zprávách z nemocnice. V té skoro poslední píšete: „Utěšuje mě pocit Vaší a (velkými písmeny) BOŽÍ přítomnosti. Pozdravuji Vás všechny a myslím na Vás. Ahoj. Mirek Svoboda.“

Budete nám chybět, ne: už teď nám chybíte, bratře. Víím, že tu poslední větu, kterou jsem Ti řekl, Mirku, tváří v tvář: „Čiň pokání a věř evangeliu,“ jsi naplnil beze zbytku. Měl jsi na to od té chvíle přesně tři týdny, ve kterých jsi ještě zpruboval svou víru krátkým utrpením ve špitále, prožil jsi starostlivost a péči své milované dcery a syna, a přesně tři týdny po Popeleční středě jsi vstoupil ve středu 10. března do radosti svého Pána. Už bys nechtěl měnit s nikým z nás. Pro mě z Tvého života zůstává pravdivé to, čemu jsi věřil do posledního dechu: „Všichni jsme v Božích rukou.“

Kázání Davida Frýdla na rozloučení s Miroslavem Svobodou v Husově sboru ve Vršovických

JEŠTĚ JEDEN POSTŘEH K ODCHODU BRATRA MIROSLAVA SVOBODY

Máme na faře kamerový systém se záznamem, který dokladuje formou videa pohyb před vstupem do farní kanceláře. Zachytí každého, kdo na faru a do kostela vstoupí. Když bratr Svoboda naposledy ve čtvrtek 18. února před šestou hodinou večerní z fary odešel, i tento záznam se do paměťového média uložil. V přípravách na rozloučení s ním mě napadlo, podívat se na tu nahrávku, kterou můj syn následně sestříhal a v podobě krátkého videa doprovázeného zvukem a písní jeho oblíbeného Václava Neckáře, jsme jej pustili při smutečním rozloučení. Jsou na něm zaznamenány poslední chvíle bratra Svobody v Husově sboru, poslední zavření dveří od fary i od kostela. Na tom záznamu je ale ještě jeden, pro mě, zajímavý moment. Když bratr Svoboda vychází z kostela, je vidět v rohu chodby květináč se vzrostlou pokojovou rostlinou - dracénou. Tu kytku jsem téměř před rokem přivezl z domácnosti mého tatínka. U otcova smrtelného lože stála tato dracéna ve chvíli, kdy jsem tam s ním trávil poslední noc. Když tatínek zemřel, převezl jsem ji do kostela, kde potom byla v kněžišti až do čtvrtka 18. února, kdy ji Marcela Hybšová vzala a přesadila do většího květináče, postavila do chodby před faru, abych ji následně druhý den odnesl do kanceláře. A tak se dostala rostlina, která byla svědkem odcházení mého tatínka, i do záběru, který zaznamenal odcházení bratra Svobody z vršovické fary. Náhoda, řeknete si, prostá souhra okolností, která nic neznamena. Ano, a přece zvláštní spojení odcházení dvou mužů, z nichž každý měl v mém životě své místo. Ta dracéna, kterou mám teď na faře každý den na očích, je mi připomínkou pomíjivosti života. Jak to říkal prorok Izajáš? "Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj vítr Hospodinův. Věru, lid je pouhá tráva. Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stále navěky." Tak rozumím já řeči rostlin.

David Frýdl

Milý Mirku,

začnu tím, že jsi po mnoho let roznášel gratulace k narozeninám našich sester a bratrů, kteří už vkročili do seniorského věku. Chtěl jsi tím nejen ušetřit našemu sboru peníze za známky, ale i udržovat kontakt především s lidmi, kterým už často neslouží nohy jako dřív. Jednu dobu jsem Ti pomáhala a tak vím, že jsem od nich většinou dostala nejdříve otázku, kolik že dětí má v současné době náš bratr farář, ale pak se všichni začali vyptávat na Tebe, protože jsi pro ně byl jakousi jistotou, se kterou se vždy rádi setkávali. Nejráději na Tebe vzpomínala Věrka Melanová, která už měla řadu let ochrnuté nohy a Ty jsi jí měsíc co měsíc nosil Vršovického Hlasatele do Domova seniorů na Chodově. Asi nikdo jiný ji nechodil tak pravidelně navštěvovat jako Ty a bylo hezké, že jste si moc dobře rozuměli. Tomu všemu se říká obětavost a řekněme si, že patřila zcela samozřejmě k Tvé povaze.

Bratr David by potvrdil, že jsi byl také šikovný údržbář a tuto svoji dovednost jsi měl částečně i v popisu práce ve farní kanceláři. Nicméně kolik je kolem nás schopných chlapíků, kteří by byli schopni vypomoci sboru i tímto způsobem? Pracovitost byla Tvoji silnou stránkou a často prý jsi měl i dvě zaměstnání a ještě jsi zveleboval ve volných chvílích Vaši chalupu. Skutečnost, že jsi pracoval do 78 let nakonec mluví za všechno.

Tvým největším koníčkem byla turistika. Pěší chůzi jsi měl natolik rád, že jsi neváhal chodit pěšky na nedělní bohoslužby z konečné tramvaje 22 v Hostivaři, kde jsi bydlel a nevadilo Ti, že to bylo necelých deset kilometrů. Pokud jsi byl na chalupě i tam jsi chodil několik kilometrů na bohoslužby do Rakovníka. Považoval jsi při tom za samozřejmé, že cestou vzpomínáš na lidi kolem sebe a modlíš se za ně. Nesmím zapomenout na Tvoje pochody Praha – Prčice a nevím, jestli všichni vědí, že jsi se vydal i na pouť do Santiaga de Compostela. Tvým společníkem byl bratr Milan Křemen z našeho sboru, který už měl jednu tuto cestu za sebou a zažil na ní přímo hrůzostrašné zážitky, kvůli počasí, zlodějům a tělesným útrapám. Slouží ke cti bratrovi Křemenovi, ale i Tobě, že jste se tím nedali odradit a při tom jste měli oba za sebou sedmdesátku. Vaše pouť probíhala mnohem klidněji a to Tě asi odradilo napsat o tom článek do Hlasatele, i když to byl výjimečný zážitek. O tom, jak jsi na sborových dovolených vybíhal do vzdálených strmých kopců a hor, by asi mohli vyprávět ti, které jsi nechal téměř vždy za sebou a zcela svěží ses pak vracel zpátky v dobré náladě, jak se na správně trénovaného chodce sluší.

Občas jsme si spolu povídali o životě a Tvým oblíbeným tématem byla téměř vždy Tvoje rodina. V poslední době, kdy jsi míval zdravotní potíže, ses musel svěřit do péče rodiny Tvého syna v Červeném Kostelci. Samozřejmě sis pochvaloval jako správný dědeček svých sedm vnuků a vnuček v Kostelci, ale i dvě vnoučata od dcery Dity tady v Praze. Je také namístě zmínit, že Tvoje katolická rodina vždy zcela respektovala Tvoji husitskou víru a považovala za samozřejmost, že u nich v Kostelci jsi navštěvoval husitský sbor. Co pro Tebe bylo ještě charakteristické a řekla bych i sympatické? To, že sis uměl jako málokdo „sypat popel na hlavu“. Když jsi nebyl se sebou spokojen, což bylo poměrně často, naprosto upřímně ses častoval nelichotivými přízvisky a museli jsme Ti některé věci vymlouvat, aby sis uchoval dobrou mysl. Na druhou stranu jsi zrovna tak upřímně nešetřil chválou u jiných lidí, když se Ti něco líbilo.

Bylo pro Tebe také příznačné, že jsi při bohoslužbách stával skromně vzadu, v pokoře. Nedávno jsem se dívala v televizi NOE na rozhovor se salesiánem Ladislavem Heryánem, kterého si lidé velmi cení. Na závěr se ho moderátor zeptal, jaké má krédo. Po chvílce zamýšlení P. Heryán odpověděl, že smyslem života je služba. Dovoluji si říci, že to platí také o Tobě, milý Mirku. Pokoj Tobě

Bohuška Marková

Před několika lety běžel v televizi pořad Předčasná úmrtí. Občas si na něj vzpomenu - každý díl byl věnován nějakému (nejčastěji) umělci či jinak veřejně exponovanému člověku. Vzpomínali na něj jeho nejbližší spolupracovníci, občas rodinní příslušníci.

Podobný program mám v sobě samé také. V životě jsem potkala – ať osobně nebo zprostředkovaně – spoustu lidí, kteří mě svým odchodem hluboce zasáhli.

Jedním takovým byl náš soused Josef Hořejší, v té době již podplukovník ve výslužbě. Potkávali jsme se u výtahu, ale i to stačilo, protože mi jako pravý nefalšovaný gentleman otevřel a podržel dveře. Vždy byl rovný, jako by spolkl pravítko, (voják se v něm nezapřel ani na stará kolena), a pokaždé byl dobře naladěný, usměvavý a nikdy si na nic nestěžoval. V 90. letech nikdy nežehral na nové poměry ani na drahotu, která je provázela, neříkal jako jiní důchodci „za socialismu 10 deka salámu, to bylo nějakého salámu“.

Manžel s ním občas prohodil pár slov ohledně vojenské části jeho životní dráhy, a tak mi vyprávěl, jak náš soused v roce 1939 po okupaci utekl z Protektorátu a přes Polsko, Ukrajinu, Besarábii, Turecko a Sýrii se konečně dostal do Egypta k Angličanům. Jenomže to už se psal rok 1942, Němci dobyli Krétu a cesta Středomořím přestala být bezpečná, takže musel obeplout mys Dobré naděje, aby se zase dostal k letadlům - konkrétně k 311. peruti RAF jako navigátor.

Když zemřel, najednou jsem cítila v sobě takové divné prázdno. A to prázdno přetrvává doposud. S manželem uvažujeme, že bychom se obrátili na nějakou organizaci a nechali udělat pamětní desku na dům. Dodnes mě mrzí, že jsem se s ním nezastavila déle, nebo ho nepozvala na kávu či čaj a nezeptala se na věci, na které se již nikdy nezeptám...

Stejný pocit mám teď, po odchodu námi všemi milovaného bratra Mirka Svobody. Znali jsme se více než 17 let, vídali se pravidelně v kostele či v kanceláři, jako jedna z mála jsem si s ním tykala – ale vlastně až když nás opustil jsem si uvědomila, jak málo jsem ho znala, jak málo jsme si spolu povídali, jak málo o něm vím...

O to víc se mi stýská. Natrvalo se zapsal do mého osobního programu „Předčasná úmrtí“ mezi takové osobnosti, jako byl můj děda z matčiny strany, Jan Sokol, Václav Havel, František Fajtl a mnoho dalších, se kterými jsem více či méně prošla životem.

Ale jak zaznělo na Mirkově pohřbu v naší společně oblíbené písničce v podání Spirituálů:

A krom toho – až své pouti
přejedem a přejdem
v jedné hospodě na nocleh
pán nepán se sejdem.

Iva Myslivcová

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce ČČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miloš Měřinský(1967)

Helena Valterová (1939)

Karel Červený (1957)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 26. 3. 2021

Jednání RS bylo zahájeno společným společnými modlitbami. Bylo vzpomenuo památky zesnulého bratra Miroslava Svobody, dlouholetého předsedy rady starších a obětavého pracovníka v kanceláři farního úřadu.

Úvodem schůze představil br. farář br. Stanislava Heczka, který se uchází o práci v kanceláři farního úřadu. Br. Heczko je členem Lutherské evangelické církve a.v., jeho žena je vikářkou této církve. Br. Heczko se přítomným členům představil, pohovořil o svém dosavadním zaměstnání vysokoškolského pedagoga a zodpověděl na otázky členů RS. Ve věci pracovního úvazku ve farním úřadě nepřijala RS žádné rozhodnutí. Obsazení místa zůstává otevřené i dalším zájemcům. Po dobu nouzového stavu je kancelář farního úřadu uzavřena, místo bude obsazeno až s uvolněním nouzového stavu osobou, která vzejde z výběrového řízení.

Br. farář seznámil RS s předběžnými výsledky hospodaření v roce 2020. Stav pokladny k 31. 12. 2020: 1.694Kč, stavy na bankovních účtech celkem: 4.907.647,14Kč. Sdělil, že k 31. 12. 2020 ukončila svou práci pro náboženskou obec paní Renáta Spisarová, dlouholetá účetní. Vypracuje pro náboženskou obec daňové přiznání za rok 2020. Novým externím zpracovatelem účetnictví pro náboženskou obec je od 1. 1. 2021 její syn, pan Jan Melničuk. Br. farář seznámil RS s aktuálním stavem grantového projektu Komunitní centrum v Husově sboru, výzva 46, investiční část. Dnešního dne došlo ze strany Magistrátu hl. m. Prahy ke schválení podmínek veřejného výběrového řízení na zhotovitele rekonstrukce vnějšího pláště budovy. Zakázka bude obratem zveřejněna v registru veřejných zakázek. V průběhu dubna dojde k vyhodnocení přihlášených uchazečů o zakázku a s vítězným uchazečem bude podepsána smlouva o dílo. Dofinancování akce je plánováno dle prosincového rozhodnutí RS formou úvěru z prostředků Pražské diecéze. O věci jednal br. farář s br. biskupem, projekt má jeho podporu. Žádost o úvěr bude podána na základě výsledků výběrového řízení, ze kterého vzejde finální výše zakázky.

RS rozhodla, že návrhy na přerozdělování prostředků z Desátkového fondu bude projednávat na svém příštím zasedání. Do té doby vyzývá své členy i ostatní členy Husova sboru, aby podávali své návrhy na možné příjemce této finanční dotace.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husovsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.